

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEĐNIK

GOD. III.

ZAGREB, 6. LIPNJA 1948.

BROJ 2

ODJECI USKRSNIH RADOSTI

U Hanoveru u Njemačkoj imade grude i zazelenile se grane na drveno groblje. Odavno je već zatvoren. Tamo se nalazi jedan grob. Tisuću i tisuću godina prije nego li je ljudska nogu na njih stupila, a oko ih pomilovalo i plug ih preorao. I te će divne prirodne ljepote krasiti prirodu i onda, kad ih više neće nikto gledati. I zemlja će roditi, i novi život nastajati i novo proljeće će se buditi. Tako će to biti u cijelom prirodom carstvu. A i Božje svrhnaravnog kraljevstva će također slaviti svoj uskrs i uskrsni dogadjaj svoga Otkupitelja.

Sve to pak nam ljudima hoće da kaže: »Ona je vjera jedino prava, najbolja i najveća, koja je najnajnije nadvladala kraljicu smrti. Ona, koja je smarti potpuno otela njezin pljen. I taj isti pljen nanoša podigla i oživila. Da živi do vječnika baš on sam, a ne samo u svom potomećima i nasljednicima. Kao što je to u prirodi, koja je samo slika uskrsnuća. U potpunom pak smislu riječi to vrijedi u onom duhu i

smislu, samo za Krista i njegove vjernike, koji reče: »Ja sam Uskrsnuće i život, koji vjeruju u Meni, živjet će, ako i umre (Iv. 11, 25).

Svega se ovoga opominjamo još jednamput sada. Sada je naime pri kraju uskrsne slavlje naše sv. vjere crkvenog godišta prosljeto uskrsne prirode u gradanskoj godini. Rado se opominjemo toga, jer znamo potpuno sigurno, da će doći jedno jutro, koje neće imati večera; jedan dan, koji neće imati noći. Izazi će sunce, koje ne će više zapasti. A na grobovima se pokojnika već vjorju uskrsna zastava Kristova i Njegove pobjedičke palme. One nam govore: »Svi ćete vi, sví u svijetu, u život, u vječno proljeće. Vječno ćete uza se znati Božju Svoćinu i Dobrotu. Diviti ćete se, kako vas je vječno sretnim učinilo Njegova Ljepota. I to vas, koje je časovito sretnim i veselim činilo na zemlji svaku novo proljeće, djelo

OBNOVA SENJSKE KATEDRALE

Senjska katedrala, mala svih crkava u senjskoj biskupiji svojom starinom pozivala je stoljeća prohodjnih vječkova. Na njom su poljepljavači kroz stoljeća radili dobrovrljivo, umjetnici, senjski raskošni biskupi i drugi.

Katedrala je posvećena u 17. vijeku Uznesenju Bl. Dje. Marije. S njom je dugo svaki Senjanin. Postala je trivot zračnog napredaja 1493. g. u mješovitom stopadi. Krovna grada povremena je uništena, teško pogodenje prošlo u bljeponi slijenjem baštrastom, svod nad svetištem i dio kupole sv. Kriza. Da se ne govoriti o crkvenim namještaju i umjetnostima.

Gradnja historijske katedrale nije se mogla ustanoviti. Porišeni je zvonik u 16. vijeku, podzemne arkade izvedene, da je ona ostača.

Gdje je danasne svetiste, bila je kapela Sv. Marije Vida u rumakim grobima. Danoši oblik katedrale dogradjana je u prohodnjim stoljećima.

Crkva je dugu 39,12. i široku 21,94 metra. U srednjoj ladi ostala je postavljena znamenito barokna propovjedaonica, darovana od Klare ul. Udrugović u godine 1757. Fresko slike na stupu potpuno je uništena. Sliku je dao stari senjski biskup Juraj Čelić u 17. vijeku. Isti je biskup darovao kriptoionu, marmorni oltar s moćima sv. Formoze i oltarnu sliku kao i na stupu sliku Uznesenja Bl. Dje. Marije.

Oltari u pohodnici ladiama sv. u vjenčanom iz 18. stoljeća, osim oltara Sedam žalosti koji je prenesen iz posvećene crkve sv. Nikole s obale.

Oltar sv. Kriza potpuno je izbrisao.

Svetiste je mnogo stradalio. Stražnji zid je porušen i veći novi podignut.

Radi trošnji morao se ukloniti glavni žrtvenik u 16. stoljeću.

Odbijena zhuba pokazuje, da je tu bila navedeno kapela, jer ima i ručno zapisane dvotle, gdje su prisje bili oltari.

Nad podiju cimeta pronađena je grobnica s natpisom pličom. Danasne svetiste je bilo u 10. vijeku kapela sv. Marije Vida s okolnim rimskim grobljem. Zvonik iz doba kralja Držislava morsko je radi trošnosti bilo uklonjeno. Pod svetištem nalaze se arkade senjskih biskupova, koji su veoma raslužni za katedralu i Senj. Među njima je očešena grobina zasluznog senjskog oca maceone, ležitelja siromašnih, biskupa Mirkog Ožešića. Iako je nestalo balzama, brončani ljevi posjećuju i mnogi se klanjuju katedru s jednom utučanom konicom stvara, koji je mnogo pridonio Senju. Dio njegova većinom se pogodjeni zračnim napadom. Biskupski dvor, zgrada kule znamenosti i t. d. U zgradi konkavni »OZEGOVICIANUM« i nadalje dobiva značenja senjska i druga omiljena. Iako svod starca gubi se, ali spomen će biti vječan.

Izvan svetište pronađen je pojinski kip, ali je u njemu osim simbolike, za nas kršćane Izvor žive vjere, koja potiče na djebla vjere, a ona čime sretnim sve našim. On daje i snagu, koja nam je potrebna u tim trenucima, koji znače za nas uvijek najviše.

Kalež je prema tome pun simbolike, ali je u njemu osim simbolike, za nas kršćane Izvor žive vjere, koja potiče na djebla vjere, a ona čime sretnim sve našim.

— — —

BISKUPIJA ŽA GRADISČANSKE HRVATVE

Prema novirskim vijestima u bečkoj kuriji (blaskupiji) kao i u Vatikanu se ozbiljno radi na tome, da se za Hrvate u Burgenlandu (Austrija), osnove posebna biskupija. Do sada su Gradisčanski Hrvati imali posebnu Apostolsku administraturu uz bečku nadbiskupiju.

— — —

POMOC ZA DJECU U ITALIJII

organizirao je Sv. Otac Pijo XII. Počevši od 1. srpnja bit će preko milijun članje smješteno po različitim oporavilištima i drugim kućama.

— — —

PRIPREME za ovogodišnji kongres Apostolata za pomorce (Apostolatus Maris) već su u toku. Kongres će se održati u Rimu.

»K Tebi, Gospode, željam dušu svoju; Boda moj, u Tebe se uđadem, ne daš da se zastidim.«

Iz Jezuće molitve

III. nedjelje po Duhotivima

Tako je ona žapitala već kros tisuću i tisuću proljeća. Tisuću i tisuću puta su već obrodile poljske

Slikoviti znacaj kaleža jest u tome, što on predstavlja simbol Euharistije i što bez njega nema pretvorbu.

Sada vjernik ne piće iz njega, jer

Prenuzišen senjski biskup buduo prati njezinu obnovu. Vjernici se nadaju, da će ove godine sa zbkom biti gotova. Mnogo će proći, dok će unutrašnjost učići.

Na mjesto porušenog oltara Šeca Isusova premijet će se oltar sv. Josipa, koji je sav od miramora, a sagradio po senjskom gradnjištvu Valtahru g. 1758.

Važni historijski predmeti su učuvani, kao važne glagoličke listine i ključevi grada Klisa i drugo.

Pojet prijatelju

Prijatelju! Stuđajmo sam pogledao kroz otvoreni prozor i vidim te gdje glicom prolaziš. No bi li se u meni bio svratio. Znadeš, da ne žuriš poslom zaokupjen. Ali ipak čudno je prijateljkov razgovor ne do nam skočiti.

Dobro, doći su. Imadeum ti i onako dosta toga ispričavajući, a i ti si gurne meni. Evo me odmah!

Rako tvoje zdravstvo? Kako tvoji poslov? Nikako ne će da nastupi bolje vrijeme. Znadeš, imadeum dosta briši ga i svima i s onim. Međutim, kako je kod tebe?

Svi su mi i tuči u glavnem zdravi. Tek tu i tamo se netko potuži, da ga saboli sad ovo ili ono. Glavno je, da nema ništa ozbiljnijega.

Same so ti svratiš koji put. Skokni makar na čas. Znadeš, da me kao prijatelja svaka stinica zanima, što se tebe i tvojih tice.

Tako će prijatelj reći koju o svemu i svademu, što ih tisti, žalosti ili raduje. Nači će se često, pa makar i na čas. Svata je stinica u njibovu životu važna ili barem tako, da je jedan drugome moraju saopštiti. Njedan vrijeme nije im predužuju, da se vide i pozdrave.

O, kad bi to tako bilo kod katolika u saobracaju s našim najvećim prijateljem Iisom u presvetom oltarskom Sakramenu (Euharištiju). On imade učinko zanimanja za nas svakoga pojedincu, da se zboriš toga i medu nama nastalo. U našem mjestu. Da mi možemo s Njim govoriti. Da Ga možemo posjećivati. Učvršćivali prijateljsku veze. Osigurati najtešnje prijateljstvo ne samo na ovom svijetu, nego još više na drugom. On se u tu svrhu obično nastanju na najljepšem trgu, u najljepšoj zgradi, u crkvi, u hramu Božjemu.

Nazalost mnogi katolici protreće kraj toga stana toliko puta, dapaće i u jednom danu više puta, kao da ni ne stute, da netko je njemu boravi. Ne kucaju. Ne otvaraju vrata dane i dame, tjedne i tjedne, godine i godine kao da je Posjednik tog stana na putovanju, pa ga ne mogu naći. A ipak je On kod kuće svoje. I nju Mi svejedno, da li ga netko prezire i zaboravlja. Ni ne. On je veoma osjećljiv. Nju Mu uraga, ako netko se na Nju. Zato ne prodimo nismo Njegova stana, da Ga barem na kratko ne posjetimo ili barem s dubokim poštovanjem skinemo šekir na pozdruv.

— Ali ja nemam vremena.

— O vremenu ne goveri. Kod Spasitelja je onako kao i kod ljudi. Najbolji su kratki posjeti. Jedna ili dvije minute. Ne ispravljaj se narocitošim uslijednjim izgovorima.

— Ali ja sam u običnom radničkom, po domovom odjelu.

— A Spasitelj je sproveo najveći dio svoga života u običnom radnom odjelu. Time se dakle ne izgovaraš. Ne prikriv time svoj često bezrazložni ljudski strah.

— Nemam kod sebe molitvenika. Pa kako će se tamo pred Spasiteljem moliti. Sto će Mu reći?

Prije svega, ni svijet nemaju ni nedjeljom molitvenika, pa ipak polaze sv. Misi i mole se pred oltarskim Sakramentom. Pa ako i nemam u svoj glavi toliku zaštitu vjerskih misli, u svom srcu toliko osjećja, da bi time mogao ispuniti cijeli sat ili pol satne. To nije ni potrebno. Ti palme posjeti Isusu na jednu minutu. A zato nije potrebno ni molitvenik ni neke načrte molitve. Sveci su Božji znali sačuvati pred oltarskim Sakramentom. I kad su ih pitali, što tamo rade, odgovorili bi: sada gledam Njega. On gleda mene. Prijateljima ni ne treba drugo. Desti im je, da su zajedno i tako svoje prijateljstvo nevršuju.

— Ipak mi reči, što bih Mu kazao.

— Eva, što ćeš mu govoriti? »Godospine, ja Ti se klanjam. Priznajem Te svojim Bogom. Ja sam pred Tebom neznanat stvor, potreban Tvoje pomoći. Budи mi Dobrobititeljem!«

Onda Mu reči: »Gospodine, ja nisam uvažavao Tvoja vječna prava i Tvoje zakone ni juče ni danas. Prestupio sam ih. Sagrijesli sam. Oprosti mi, o dobrim Spasitelju!«

Zadim Mu reči: »Gospodine, sada se opet vraćam medu ljudi, na ulicu, u svetu životu. Blagoslov moj posao, moj napor i rad, da ostanem čest i dobar. Blagoslov moje vladanje, neka

APOLOGETSKI KUTIĆ

Vječni život

Među svestim istinama naše kršćanske vjere, o kojima se često govoriti i rado slusati, nalazi se i istina o vječnom životu.

Vječni život ne znači samo život bez kraja, bez svrštaka. I nečasti da duhovi ili đavili, i ljudi, osuđeni u pakao, žive, vječno ili bez kraja. Vječni život načini sretni život u nebū, koji je ujedno i život bez kraja. To je život blaže-

nosti u nebū, gdje će im biti ispunjene sve težnje i svi osjećaji, gdje će im se smrtri svi zahtjevi duše i tijela, uma i sreća kroz svu vječnost tako, da ne će vise biti straha, da bi se sreća i zadovoljstvo moglo umanjiti ili pak kada pre-

steti. Šreća, kod koje postoji božanstvo, da bi se mogla biti u čemu smanjiti, ved prie nju prisutna sreća. Tako bi blaže-

nost, koja bi mogla makar kada prestat, nije svršeno blažeštvo. Vječni život, dakle, uključuje u sebi svu dobra, koja si može čovjek zahtijeti, i trajno upisuje posjedovanje bez svršetka, t. j. kroz svu vječnost. O takvom vječnom životu govoriti onaj zakonomaniac, koji u svetom Evandiju piše Isusu: »Učitelju, Želite li da činiš, da dobijem život vječni?« (Lk 10, 25). Tako shvata vječni život i bogati mladić, koji pristupa Isusu i piše: »Dobri učitelju, kakvo dobro da uđem, da imam život vječni?« (Mt 16).

Tako je tumaćio život vječni sam Spasitelj Isus Krist, kad je rekao, da će nakon sudnjeva dana opaski otici u mučenju vječnu, a pravedni u život vječni. (Mt 5, 15). Ja ču stvoriti novi nebo i novu zemlju. Ne spominju se više stvari prijašnje. Nikomu više ne dolaze na um. Nego radujte se, veselite se ujedinjeno radi onoga, što stvarate.« (Iv. 65, 17-19). »Tko pobidi, učiniti će, da on bude stup u hramu mojemu i više ne izgubi napolej.« (Otkr. 3, 12). »Više radoši nitko ne će od vas usetiti.« (Iv. 16, 22).

Što kažu naš naravni razum o vječnom životu? U našoj naravi postoji nezadovoljstvo težnja za blažeštvom. Ta se težnja mora jednom ostvariti. Bog, koji je u svojoj Mudrosti težnju za blažeštvom stavio u našu narav, odredio je i njezinog ostvarenje. Profilivo bi se istiostati, svetost i dobroti Božjoj postavili neku težnju i pustiti je, da se nikada ne osviri. Ova naša naravna težnja za blažeštvom ne može se zadovoljiti nikakvom stvorenjem dobrom. Što god je stvorenje, a pogoljemo to je tvarno na zemlji, raspadijivo je i profuzno, s vremenom nestaje. A duša je učna neumila te prema tome traži dobro, koje vječno

putujemo do drugi svijet, gdje ćemo provoditi uživši duhovni život, sličan Božjemu životu. Ovdje na zemlji postoji samo težnja i nade za blažeštvom, koji ćemo postići pod uvjetom, da se odrekvi se herbožnosti i svjetskih želja, trizamo i pravedno i pobožno živimo na ovom svijetu. (Tit. 2, 12).

Šreća ili blažeštvu uopće — prema tv. Augustinu — sastoji se u posjedovanju svih dobara bez stvarne primjese zla. Kad bi nesto od zelenjina dobara manjalo, ili kad posjedovanje svih dobara ne bi bilo vječno, ili kad bi kod dobara bilo primjerljano i rlo, već je sreća manjaka, pa prema tome i nije sreća Mora, dokle, da su naša dobra sva dobra, koja može čovjek poželjati, i da u njima ne može zlata, da i u ujedinjenoj trauji. Tačka je sreća ili blažeštvu. Život vječnih blažešnih u nebū. Jednu i drugu značaju vječnošću života jasno uči Sveti Pijano. Predviđeni život u vječnosti. Plada je njezina u Gospodu, i brigla je u njih u Naušnici.« (Mudi 5, 15). Ja ču stvoriti nova nebo i nova zemlju. Ne spominju se više stvari prijašnje. Nikomu više ne dolaze na um. Nego radujte se, veselite se ujedinjeno radi onoga, što stvarate.« (Iv. 65, 17-19). »Tko pobidi, učiniti će, da on bude stup u hramu mojemu i više ne izgubi napolej.« (Otkr. 3, 12). »Više radoši nitko ne će od vas usetiti.« (Iv. 16, 22).

Što kažu naš naravni razum o vječnom životu? U našoj naravi postoji nezadovoljstvo težnja za blažeštvom. Ta se težnja mora jednom ostvariti. Bog, koji je u svojoj Mudrosti težnju za blažeštvom stavio u našu narav, odredio je i njezinog ostvarenje. Profilivo bi se istiostati, svetost i dobroti Božjoj postavili neku težnju i pustiti je, da se nikada ne osviri. Ova naša naravna težnja za blažeštvom ne može se zadovoljiti nikakvom stvorenjem dobrom. Što god je stvorenje, a pogoljemo to je tvarno na zemlji, raspadijivo je i profuzno, s vremenom nestaje. A duša je učna neumila te prema tome traži dobro, koje vječno

MARIJA

Bilo je to jedne tih večeri. Prvi se sunakrat spuštao kroz otvorene prozore u malu kapelicu. Posljednje sunčane zrake njezino su obasjavaju slike Marije. Ona, kraljevska žvabljena, s Kratom u naruču, blago je motila svoju dragu djevcu, što su se okupila oko Njezina oltara. Kapelom se razbijegao glas svećenika: »Služite Mariju!« Jedna je djevica spustila oči. U duhu je zagnedala u dubinu duše. One, o Kojoj je svećenik tako zanosošno govorio. Znala je, da je to Ona. Kojoj je u Krist na samiti predao u zaštitu. Te večeri jedna se duša još više približila Nebeskoj Majci. Osjetila je, da ono krasno Njezino oko počiva na njoj. Osjetila je, kako blizu kuca Njezino toplo, Materninsko Srce. Njezina je u ljubav počivala.

I kao što je dan utonuo u sumrak, tako je i ta duša utonula u mrtvinu na Nju... A onda je optečila glosa svećenika: »Ljubite Nebeskou Majku!« Djevika je molila... Tih posve tihko tako, da je samo Marija čula: »Ođ danas, Majko, još više se možti tebiti. Svoj život upravit Tvojim putuvenju. Ti budi od danas zrcalo duše moje! Da, Marijo! Ja hocu po Tebi — Kristu!«

Glas svećenika već je odavno utihnuo. Marijin kip bijejstvo je u saju svijeta i svijeta, a bijelo je cvijeće udaloši miris zajedno s amaranom vrha Njezine glave. Kapelicom se razbijegao pjesma Njoj u čast. Svi su pjevali, tek jedna se djevica s novom odlikom, sva svjetlosti zanosašno zagledala u prekrasan kip kraljeve Njeza...

traje. Povrh toga su težnje duše naše za srećom neograničenu, a sva stvorenja dobra su ograničena. Ne mogu, dakle, ograničena dobra zadovoljiti neograničene težnje naše duše.

Konačno, iustitivo dokazuje, da se ni jedan jedini čovjek na zemlji nije smario potpuno stremom, makar živo kako dugi i makar posjedovao ne znam kolika blaga ovoga svijeta. Uvijek mi je bio nelo manjka, za čim teži. Mora, dakle, postati vječni život, neograničeno i trajno dobro, koje sasvim smiruje čovjeka.

Vrblijaku. Kad proljetne kiše previore ovu močvaru u jezeru. Plavo zeleno jezero.

Njene slutnje su potom pune nade.

Maša Marija i priča o dugi.

A dug je njezinski čekala na nju. Proljetne kiše brzo dolaze. I dugi obavljaju kao Božji dar. Vite se četi potopa. Obližni su samo rasplukni i dugi se pojavi. Svečani probija, kao mladi jarec i kristali kapičika raspršene se pred njim. A karenu pojas zagrlji bistro nebo i spoji ga sa zemljom.

Marija odusevljeno potriči za dugom. Dugom proprijevima odlukom. Brzino sakrivana kliješta pred pogledima stranih ljudi. Nikome ne reče ni rijeći. Nikome. Potriči samo prema Vrblijaku da zagli dugi. I da se uspone po njoj k malenom Iusu.

Tamo daleko na obzoru spušta se dugi na zemlju. To je negdje u Vrblijaku. Marija trči onamo. I nista ne gleda i nista ne ruča. Tek jedna misao. Sto je ona reći Iusu? I sto će On na njoj reći? A igrat će se onda dug, dug... Ne misli na strahu što će ga izazvati u roditeljima. Pa povratit će se ona k njima... Da, ali hode li je dugi čekati...?

Ipak, što je to? Dug brzo odmiče.

Kao da se žuri. Zato ne čeka Mariju?

Duga... duga... Ne čuje ona. Marija je već zagrljala u močvaru. Ona trči i oči upira u onu. Da se ne sakrije pred njoj. Ali zašto je ona ne počeka. Ta ona želi doći k Iusu. Samo to želi. Možda ona nije dobro dijete, i duga se plasi pred njom. Možda i zato, što nije blaga...

Sve dublje propada u glib motvarje. Ali se ne vratiti. Za dugom, za dugom... da je uloviti...

Dugri dan našli su seljaci u Vrblijaku maleno tijelo. Mirno, ukofeno. Modro. Ba, tijelo male Marije. S gromom na ledima.

A duša?

Ne, dušu nisu našli. Duša je otišla k Iusu. Odletjela. Kao rasipani slavuti. Da se igra. Da se nikad ne prestaneigrati s Iusom.

Zato i jest osušila!

PODLISTAK

Duga

Nešto jest u njemu. U ovom događaju. Zato ga i volim. Možda je to i zbog toga, što ga drugi ljudi ne volje. I ne žele misliti o njemu. A ja mislim na njega često. Veoma često. Muslim kad god prolazi pokraj močvarnog Vrblijaka.

Ovdje se on i dogodi... A mislim na njega i u svetu Misu. Pogolovo kad podiže Čistu Žrtvu. Kao suzu dušu. Možda i u boži snu. Možda... ? Ali...

No da... Malena djevica Marija i priče. Kao svu dijelu i ona voli priče. Rade ih sluša. Sluša ih možda i radije nego druga djeica. Pažljivo i poslušnije. To su joj jedino dragi časovi. Drugi nisu i ne voli. Ne voli seigrati s dijecom, jer je dječak ne trpe. Podsmehivaju joj se. Zbog toga što ima grbu na ledima. I blisko prozirno lice. Mrkava Marija... A ona ne zna što da je dječak. Nezna...

Prije. Nevine priče. Tople priče i tako. Marija.

A nju sve zanima.

Zašto su zvanične razbacane po nebū? Kao pilići, kojima je jastreb atraktiv. I tko ih je to rasuo?

Onda dug, dug promatra zvanične i nešto misli u sebi. Tako, da je nitko ne čuje.

Možda tko stanuje na njima? Da, da, da. Zbog toga je dug tako lijepa?

— Ona se kupa u rijekama i jezerima. Da, sigurno! Sigurno se ona kupa i u

bude takovo, da drugima dajem dobar primjer i tako budem apostol medu njima.

— A što onda, ako ne idem mimo crkve ili u mom mjestu nema crkve, u kojoj se čuva presvetu Euharištiju. Kako onda?

— Ona se okreći prema takovoj crkvi i tijelom i duhom ili samo duhom sa poklon svome euharištijkom Spasitelju. I reci mi isto kao da si

pred Njim u crkvi.

I kad se nađeš na ulici ili u svom poslu, osjećaj ćeš se ugodno. Razveseljilo ćeš se svojim posjetom svoga božanstva.

— Prvi posjet i krajem života.

— Svakli je posjet Isusu u presvetom olтарском Sakramantu (Euharištiju) jedan novi korak na tom putu u nebo.

TREĆA NEDJELJA PO DUHOVIMA

6. lipnja 1948.

Uvod u sv. Misu opominje nas na kajanje za grijehu i pouzdanje u milost Božiju: »Pogledaj me i smiluj mi se, Gospodine, jer sam osamljen i ubog. Vidi poniznost moje i muku moju, i oprosi mi sve grijehu moje, Bože moj, K. Tebi, Gospodine, dajem dušu svoju, Bože moj. U Tebe se uzdam, ne daš, da se zastidim.«

U Molitvi moliti svećenika za milosrde Božije: »Zaštitačne onima, koji se Že u Štafu, Bože, bez kojega nije nista sveto, umnoži nad nama milosrde svoje, da pod Tvojom upravom i pod Tvojim vodstvom tako prodemo kroz dobro vremena, da ne izgubimo vječnosti.«

U Poslanici poziva nas sv. Petar (I, 5–11), da se poudaramo u Bogu u nevoljama i da se odupremo neprijatelju lavalu: »Bradol! Poniziti se pod mogućom Božnjom, da vas uživni i dan počudenja. Svu svoju brigu bacite na Njega, jer se On brije za vas. Budite traženi, bđate, jer neprijatelj vaš davao kači ruci, vam labili tražeći koja da prozre. Njemu se oprite, tvrdi u vjeri, tražajući da jednako stradanje trpe i vaša braća, koja su u svijetu. A Bog svake milosti, koji nas pozva na svoju vječnu slavu u Kristu Isusu. On će nas, poslašto malo pretrpimo, usavršiti, utrditi i okrijeti. Niemu slava i vlast u vječke Amen.«

Sv. Evandelije (Luka 15, 1–10) govori nam izgubljenoj ovcu i dramu sliči

trijekšku: U ono vrijeme približuje se k Isusu grijesnici i carinici, da ga čuju. A larize i književnici mrimljuju govoreci: Ovaj prima grijesnika i jede s njima. I kaza im ovu priču govoreci: »Koji čovjek od vas imajući što ovaca, ako izgubi jedan od njih, ne ostavlja devetdeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljene, dok je ne nade? I kad je nade digne je na ramena svoja radnjući se, i došavši kući, sazivlje prijatelje i sudeće govoreci: Radnjuće se sa mnom, jer nadoh svoju izgubljenu ovcu. Kažem vam, da će tako biti veća radost na nestanku za jednoga grijesnika, koji čini pogor. nego li za devedeset i devet prijatelja, kojima je treba pokore. — Ili koja žena imajući deset drama, ako izgubi jedan drama, ne užeže svijest i ne pomete kući u ne traži ponjavio, dok ne nade? I našavši sazivlje prijatelje i sudeće govoreci: Radnjuće se sa mnom, jer nadoh drama, koji bija izgubila. Tako, učim vam, bit će radost pred anelima Božjim za jednoga grijesnika, koji čini pogor.«

Pouka Uticmo iz ovoga veliku ljubav Božiju, s kojom Isus suraže grijesnike, pa i nas. O kada bismo razumeli, kako radi da nas spasi, ostavili bismo odmah sveti krvi put i krenuli stazom pokore

Što ponizuje čovjeka

Sv. Franjo Ksaverski († 1552), apostol Indija, stečao je vječnu slavu svojim radom za obraćenje Indije i Japana na katoličku vjeru. Kad je po odredbi sv. Ignacija imao da pade na delatnik Istok, dobio je od svetoga Oca u Rimu čest i vlast apostolskog delegata ili poslanika, te je kao takav imao pravo da ureduje crkvene odnose u svim onim krajevima, gdje će ljudi primiti svetu vjeru. I taj ugledni čovjek, koji je

Tvoja prava kuća

Jacopone da Todi, pjesnik, divne crkvene pjesme »Stabat Mater« (Stala majka pod raspalom), bio je iz ljubavi prema Isusu, da ga svjeti drži ludakom. Jednoga dana sastane se na trgu s nekim poznatim bogatašem, koji je baš kupio nekoliko kuća.

»Uzmis, reče bogataš Jacoponu, «ove kuće i odnesi ih mojoi kući! Ja tu odmah doći za tobom, i dat ēti ti stogod.«

»Veoma rádo,« odgovori Jacopone, i uzeće kuće. I nosi ih ravno na groblje, gdje je bogataš baš uređivao svoju obiteljsku grobnicu, tamo ih ostavi pa ode svojim putem.

Uto je bogataš došao svojoj kući i upitao za piliće.

»Nikto ih nije donio,« odgovaraju mu ukućani. Dakle je ludi Jacopone odmaglio nekuda s pilićima! I vrati se bogataš opet na trg, i tamo nade Jakoponu,

Liturgijski kalendar

NEDJELJA, 6. lipnja

III. po Duhovima. — Sv. Norbert, blagovetnik, osnivač reda premonstratensaca. Rođen g. 1082, u Kasanteu u Njemackoj. Kad je jednom jašte na zabavu, masta strašna oluja i grone udari pred njegova konja. Norbert padne i onemireći se, a postaje reče: »Gospodine, što hoćeš da činim?« Cuo je odgovor: »Kloni se zla i čini dobro, traži mir i idi za njim!« Fovukov je u samootu i postao svećenikom. Od pape Gelijza II. primio je dozvolu, da može svuda propovijedati. Propovijedao je u velikim zatrom. G. 1121, kod Laona u Francuskoj u dolini, koja se zvala »Premontre« (— u zapravo upozakana), osnovao prema pravilima sv. Augustina duhovni red, kojemu je zvanje, ca poput sv. Ivana Krstitelja živi pokornički i propovijedaju riječ Božiju. Norbert je bio izabran protiv volje za nadbiskupu u Magdeburgu. Na novu službu pratali su ga slijajni pratioci, a on je iz svih bos i obučen u strošansko odijelo ušao u Magdeburg. Kad je htio ući u nadbiskupski dvor, vratar ga počeo tjerao, neka se ne mijese medu gospodima. Drugi rekoše vrataru, da je to novi nadbiskup, a on ed straha pobjeđe. Norbert ga dozva i reče: »Ne boj se, brate, ti mene bolje poznaješ nego sv. koji me tjeraju u ovu palatu, jer ja nisan oglašao dojstjan.« Umro g. VI. 1134.

Sv. Klavdije. Kao biskup otisao u redovnike u samostan sv. Eugeni u Južnoj Italiji. Pošto je primio u crkvi svete Sakramente, nadoseo ga marta u njegovoj sobi, gdje kleči na klesalu uzdignutim rukama i očiju prema nebju, g. 693.

Ponedjeljak, 7. lipnja

Sv. Filip, dakon. Jedan od 7 dakona, koji su postavili sv. Apostoli. Sv. Luke ga zove evandelistom. Propovijedao evanđelje u Samariji, a zatim su onamo došli sv. Peter i Ivan i podigli krstevnu Duha Svetoga. Idući prema Gazi i temu pokratio dvoranima kraljeve cilopake. Sv. Pavlo apostol posjetio ga u njegovom rodnom mjestu Cezareji i tu je prorok Agab progovorio sv. Pavlu, da će Zidovi ubistvo! — Sv. Robert, opat, rođen u Jorku u Engleskoj. S 12 drugova bećenitkama obnovio strogost ovoga reda, zbog čega ih hvali sv. Bernardino kao uzoč samozataje, pjevanja psalma, ljubavi za rad i stroge pokore. Umro g. 1159.

utorak, 8. lipnja

Sv. Medardo, biskup. Rođio se oko g. 457. u Salanskim u Francuskoj. Bio biskup u Vermandu pa u Noajonu i Turneju. Već kao mladić bio izvanredno dareljiv prema siromasima. Bog ga je proslikao čudesima. Neki kraduvajući je noću natrgao mnogo grožđa u njegovu vinogradu, ali nije mogao izaziti izvinjenje dozura. Utrahće ga, a on nije mogao ispuštiti grožđa iz ruke. Lijepi Medardovi hitređe ga tuci, ali ga sv. Medardo blago opomenu, oprosti mu

srijeda, 9. lipnja

Sv. Felijan, braća mučenici. Za cara Dioklecijana baceni u mancu u Numerentu. Prvi je bio mučen Felijan, star 80 godina. Bjevali su ga i zabilj mu čavle u ruke i noge. On se možio: »U Gospodina se nudam, ne bojam se, što će mi načiniti čovjek.« Zatim ga puštaju tri dana vježati na crvu. Sudac je dozvao Prima i rekao mu: »Tvoj brat je mudri nego ti. On je postušao halog careva i sada uživa kod njih veliku čast.« Prim je odgovorio: Andeo mi je već rekao, kako je prešao moj brat. O da mogu s njime i u smrti biti sjedinjen, kada sam s njime jedne misli i volje.« Tada bude i on mučen, a onda ih bacise pred gladine lavova, ali su oni leži k njihovim nogama i gladili ih glavom i repom. Bio je prisiljeno 12.000 ljudi i 500 njih na svojim obiteljima očmari se obrati na kršćanstvo. Svecima održavaju glave. g. 310. Sv. moći njihove našale se i u Kamniku u Sloveniji — Sv. Kolunba, opat. Izrac u Osmovnoj manjego samostana u Škotskom, predubio narod. Pikt je kraljevstvo učinio bogatim. Zar nije naime Isus, Sin Božji, druga Božanska osoba, ali istodobno jedno te isto bice s Bogom Ocem stvariočem i s Bogom Duhom Svetim?

Zašto je Bog stvorio čovjeka nego da ga učini čovjekom svoje Božanske sreće?

Ako si poljedjelac ili obrtnik, mali ili visoki čovjek, umjetnik ili učenjak, jednako te razumije i osjeća s tobom tvoj najbolji prijatelj — Isus!

Zar nije naime Isus, Sin Božji, druga Božanska osoba, ali istodobno jedno te isto bice s Bogom Ocem stvariočem i s Bogom Duhom Svetim?

Zašto je Bog stvorio čovjeka nego da ga učini čovjekom svoje Božanske sreće?

Ako si k tome značes dovođenje cijentog takvog prijatelja te ne čes iz obzira prema Njemu ništa učiniš, što se Njemu ne bi dopalo, zar ne čes time postati i vrlo dobrim za sve one koji te okružuju?

Kad imamo pred očima te misli, ne možemo, a da se ne osjećamo sretnim, sto postojimo, što smo na svijetu, jer smo uvjereni, da imamo prijatelja, koji je ne samo neizmjerno bogat, nego i neizmjerni dobar, i s kojim možemo biti sretni ne samo na ovome svijetu, već koji nas sigurno vodi i u vječnu i neizmjernu sreću na drugom svijetu

Kristov nauk je sjeme, koje pada u naša srca, da izrasste do ploda. Neki stoje kraj puta, kojim prolazi vječni život, oni slušaju božanske riječi, ali ih davo užima iz njihova srca, pa gube u spasenje. Drugi primaju nauk i raduju mu se, ali nemaju otpornost, da se otm skusušaju kada dolazi Treći dočekuju radoš velike nade, pa ipak pod ne može dorijeti, jer ga život život svojim vremjem, svojim suvinostima, koje rastu i preraščaju klicu sijajeva poklona. I, napokon, na božanskoj njevi primaju sjeme Kristovih riječi oni, koji ga čuvaju u čistome srcu i u trpljenju dočekuju zreće ploda.

Prolazi sijae. Potrebno je vrijeđe od sjećanja, kada sjeme pada na njuvu do onoga dana, kada žetva doneše svoj rod. Potrebno je priprediti srce i čuvati od nepogoda, kako tako lako mogu uništiti sitni život klince, a potrebno je i trpljenje i strpljenje, da plod dozori. Mnogi nisu izdržljivi, i sveti poklon propada u njihovo srcu bez trag. Mnogi se plaše teškoča, i sreću njihovo ostanje je pusto.

All sjetni oni, koji izdrže i ne klonju.

Sretni oni, koji spoznaju na vrijeme,

što im je poklonjeno.

Krasna Isusova priča živi i nama,

kao što je živila i davnina našim pret-

cima. Život na zemlji uvijek je borba s teškočama, koje navrši, uvijek je bitjeđe da začuvaš čistošu misli, do-

brotu srca, veličinu, koju smo primili i koju treba da opravdamo za vrijeme

svoga postoljaja. Potrebna je snaga

duši, ali i tu snagu prilamo Božjem milošću, treba da slijedimo uživenu

nauku, ali i na tom putu imademo pred

očima primjer života Boga-Cvjeka.

NAJBOLJI PRIJATELJ

Svaki čovjek naštelje osjeća osmiješost.

Cvjek bez prijatelja ne može uživati svoje sreće niti podnosi svoje nešreće. No i prijatelja ima razne vrste; neki su ti manje, neki više mili i dragi.

Što ti je prijatelj odaniji, to ti je mili, ali i što je pametnji, ozbiljniji, nadareniji, to ti je draži.

Kad bi ti netko dao najbolje, najdanije, najmučnije, a k tom je još i najbogatije čovjeka za iskrnenog prijatelja, to bi bio najkretniji!

Kogadog od ljudi dobijes za prijatelja, nikad ga ne može smatrati najboljim, najmučnijim, najbogatijim i najdanim prijateljem.

O takvem prijatelju mogao bi ti govoriti samo onda, kad bi se svemožni Gospodin Bog bio sprječio i to borom.

To se i dogodilo, jer je Isus, Sin Božji i sam svemoguci Bog, postao čovjekom, da uzmogne postati našim naj-

boljim prijateljem.

To svoje prijateljstvo s nama dokazao je time, što je postao čovjekom, kome je Isus u umru za nas, a zatim ostao s nama na vidljivi način. Pre svetom presvetom olatarskom sakramentu i to ne samo da bude našim vidljivim prijateljem, kome se možemo moliti i izjadati, već i svajdjanom hranom, koja će nam jesti i tijelo i dušu u teškoj životnoj borbi.

Isus je time na božanski način svaldavše ljudske slabosti i pridružio se nama, da s nama živi i osjeća, da se s nama veseli, da s nama trpi, da nam bude savjetnik, da s nama savršeno prijatelje postati i u božanski i judiški način.

Ako si poljedjelac ili obrtnik, mali ili visoki čovjek, umjetnik ili učenjak, jednako te razumije i osjeća s tobom tvoj najbolji prijatelj — Isus!

Zar nije naime Isus, Sin Božji, druga Božanska osoba, ali istodobno jedno te isto bice s Bogom Ocem stvariočem i s Bogom Duhom Svetim?

Zašto je Bog stvorio čovjeka nego da ga učini čovjekom svoje Božanske sreće?

Ako si k tome značes dovođenje cijentog takvog prijatelja te ne čes iz obzira prema Njemu ništa učiniš, što se Njemu ne bi dopalo, zar ne čes time postati i vrlo dobrim za sve one koji te okružuju?

Kad imamo pred očima te misli, ne možemo, a da se ne osjećamo sretnim, sto postojimo, što smo na svijetu, jer smo uvjereni, da imamo prijatelja, koji je ne samo neizmjerno bogat, nego i neizmjerni dobar, i s kojim možemo biti sretni ne samo na ovome svijetu, već koji nas sigurno vodi i u vječnu i neizmjernu sreću na drugom svijetu

Kristov nauk je sjeme, koje pada u naša srca, da izrasste do ploda. Neki stoje kraj puta, kojim prolazi vječni život, oni slušaju božanske riječi, ali ih davo užima iz njihova srca, pa gube u spasenje. Drugi primaju nauk i raduju mu se, ali nemaju otpornost, da se otm skusušaju kada dolazi Treći dočekuju radoš velike nade, pa ipak pod ne može dorijeti, jer ga život život svojim vremjem, svojim suvinostima, koje rastu i preraščaju klicu sijajeva poklona. I, napokon, na božanskoj njevi primaju sjeme Kristovih riječi oni, koji ga čuvaju u čistome srcu i u trpljenju dočekuju zreće ploda.

Prolazi sijae. Potrebno je vrijeđe od sjećanja, kada sjeme pada na njuvu do onoga dana, kada žetva doneše svoj rod. Potrebno je priprediti srce i čuvati od nepogoda, kako tako lako mogu uništiti sitni život klince, a potrebno je i trpljenje i strpljenje, da plod dozori.

Mnogi nisu izdržljivi, i sveti poklon propada u njihovo srcu bez trag. Mnogi se plaše teškoča, i sreću njihovo ostanje je pusto.

All sjetni oni, koji izdrže i ne klonju.

Sretni oni, koji spoznaju na vrijeme,

što im je poklonjeno.

Krasna Isusova priča živi i nama, kao što je živila i davnina našim pret-

cima. Život na zemlji uvijek je borba s teškočama, koje navrši, uvijek je bitjeđe da začuvaš čistošu misli, do-

brotu srca, veličinu, koju smo primili i koju treba da opravdamo za vrijeme

svoga postoljaja. Potrebna je snaga

duši, ali i tu snagu prilamo Božjem milošću, treba da slijedimo uživenu

nauku, ali i na tom putu imademo pred

očima primjer života Boga-Cvjeka.

sve i puti ga da dođe s nabranim grožđem. Drugi mu je atleti pokrasti pešić, ali pešća navale na tata tako, da se ovaj nije mogao obraniti nego poleti u zemlju. Medard, klekne preda njim i zamoli za oproštenje. Kad je Svetac pružio ruku prema njemu da ga blagegoši, pčele odletješe u pečelinjak. U svom rednom mjestu osnovao je t. sv. ružičanu svedomstvo u čast dječjanskog nevinosti, koja se još i danas obilježava sv. 7. lipnja. Djekočica, koja se osobito odlikuje kreposti u čistocu, dobit će dar i vijenc u heleni polici u kapelici sv. Medarda.

Propovijedao je u velikim zatrom. III. po Duhovima. — Sv. Norbert, blagovetnik reda premonstratensaca. Rođen g. 1082, u Kasanteu u Njemackoj. Kad je jednom jašte na zabavu, masta strašna oluja i grone udari pred njegova konja. Norbert padne i onemireći se, a postjeće reče: »Gospodine, što hoćeš da činim?« Cuo je odgovor: »Medardu, klekne preda njim i zamoli za oproštenje. Kad je Svetac pružio ruku prema njemu da ga blagegoši, pčele odletješe u pečelinjak. U svom rednom mjestu osnovao je t. sv. ružičanu svedomstvo u čast dječjanskog nevinosti, koja se još i danas obilježava sv. 7. lipnja. Djekočica, koja se osobito odlikuje kreposti u čistocu, dobit će dar i vijenc u heleni polici u kapelici sv. Medarda. Umro g. 545.

Srijeda, 8. lipnja

Sv. Felijan, braća mučenici. Za cara Dioklecijana baceni u mancu. U Numenumu. Prvi je bio mučen Felijan, star 80 godina. Bjevali su ga i zabilj mu čavle u ruke i noge. On se možio: »Tebo Gospodino, što mi je načinilo?«

Medardu, star 80 godina, dobit će dar i vijenc u heleni polici u kapelici sv. Medarda. Umro g. 545.

Četvrtak, 9. lipnja

Sv. Margarita, kralj engleskog kralja Eduarda. Udalja se za škotskog kralja Malkolma III. Biće je blagovet zemlja kraljevstva. Učinio je velike darove. Život je učinio sličan sv. Pavlu. Umro g. 1093.

Petak, 10. lipnja

Sv. Barnabija, apostola. Prije se zvao Josip, a Apostoli ga provaze Barnabu, što znači tješnjelj. Rođen na Cipru od plemena Levijeva. Sa sv. Pavlom bio učenjak Gamalijev u Jeruzalemu, a poslije je bio ječan od 72. učenika Isusovim. Njegova je osobita zasluga, što se u Jeruzalemu zauzeo za obracenoga Pavla, dok su drugi još imale neponovljivoj preporuke. Učinio je učenjaka Pavla, da je služio sv. Misu, često je video smrtonosnu Geopodinu i primao rasvjetljenje Duha Svetoga. Učinio je sećmomogodistvu kćerku svoga brata. Bio je snažan propagujevnik, obratio mnoge grijesnike i izmizir teškoču zavadenje. Umro 12. VI. g. 1479. na pozdrav anđeoski.

Sabota, 12. lipnja

Sv. Ivan. Š. Falkun. Rođen u mjestu Sveti Falkun, koje se zove i Sahagun. U Španjolskoj ga zove sv. Ivan. Sahagunski. Eio je svećenik, a nadje teško obolio od kamenca, stupio je u strogi red augustinaca u Salamanici. Kad je služio misu, kćerku svoga brata. Bio je snažan propagujevnik, obratio mnoge grijesnike i izmizir teškoču zavadenje. Umro 12. VI. g. 1479. na pozdrav anđeoski.

— — —

KONGREGACIJA »UCENIKA GOSPOĐINJAH«. Tako se zove jedno od najmladi redovničkih udruženja u Kinu, u koje mogu ulaziti samo Kinezi. Lanjske je godine pekinški kardinal Tien zaredio za svećenike prvih osam članova ove kongregacije.

† Dr. Joseph Geyser

Ime sveuč professora dr. Josepha Geysera poznato je svima, koji su samo zavrtli u noviju književnost o pitanišu kršćanske filozofije, neosokolaštice i načela uročnosti. Prigodom njegove 60. godišnjice izdano je njemu u čast djeło u dva sveska pod naslovom "Philosophia perennis" (Vječna filozofija) (Ragensburg 1930); sa svega 68 rasprava na niemčkom, francuskom, engleskom, talijanskom i španjolskom jeziku s područja povijesti filozofije i sistemske filozofije iz petoraj poslovanih stručnjaka. Prigodom njegove 70.-godišnjice odražao je o njemu predavanje na javnoj sjednici filozofsko-teološkog razreda Juhoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu (16. III. 1939.) sveuč. prof. dr. S. Zimmermann koji ga je vjerljivo kao "najistaknutijeg predstavnika svremene kršćanske filozofije i kao priznato najostromnijeg i najboljnog pisca svremene skolaštice".

Geyser je jednako zaslužan na području psihologije, teorije spoznaje i ontologije. Svima onima, koji privlačaju neosokolaštice kada tobezne nedovoljno kritičku filozofiju, možemo preporučiti dijela i rasprave prof. Geysera o pitanišu opravdavanja načela, uročnosti. Oni će nekon savjesnog čitanja Geyserovih razlaganja o tom pitanju uzadati u povijesti filozofije svih sistema i škola razmara, koje bi bile skrivenice i dubokounijes.

U duhu Kulinove psihologije misljenja Geyser svladava kružu psihologije, koja te bila nastala tako što je onađena eksperimentalna psihologija po uzoru prirodoslovnih znanosti, ali i bila jedina prava psihologija. Pod uticajem Linnove takozvane starije psihologije svladava psihologizam te uvođi u uspiješno rješavanje spoznajnotoretskih pitanja uzmimši kao ishodište podatke naše svjetlosti. I ne samo da uvođu u to rješavanje nego i sam rješava ta pitanja. Otra i ne precinjava negova kritika fenomenalne i filozofske škole i različnih intuicionističkih ili racionalističkih nazora. Geyser je svojom filozofijom dao solidno razumsko oruđanje temelja religije. On je ugor kritičnosti; nikad ne piše bombastički, nego uvek tržišno i jasno — on je klasični jašnje.

Geyser se rodio 16. srpnja 1860. u Ekelzenu (franska provincija). Filozofiju je studirao na Gregorianu u Rimu, gde je i do doktorata, te na sveučilištu u Würzburgu i Münchenu, gde je 1897 po drugi put dobit dobit. Već iduće godine habilitirao se u Bonnu. Od 1904 bio je profesor filozofije u Münsteru od 1917. u Freiburgu, a od 1924. u Münchenu. Razumljivo je, da ga je nacional-socijalistička vlast, kao predstavnika udžbeštice stolice, za katoličku nazivnike na svjetsko ubrzo umirovila, tobezog starosti. Od svog umrećenja živjele je prof. Geyser u Siedlsrudu kod Traunsteina (Bavarska). Iako je imao velikih smetnja zbog bolesti očiju, ipak se i dalje intenzivno bavio naučnim radom, izradujući u svojoj ontologiji, pisao kritičnu ontologiju Nicolaja Hartmann-a i druge manje rasprave o pitanišu teorijske spoznaje i Bogu. Napisao je mnogo brojne dijale i rasprave.

Prof. Geyser umro je 11. travnja 1948. u 79. godini života. Kao što je njegova životna slika temeljita i jasna, tako i njenog života je ispravan i jednostavan.

OGLAS

U nedjelju dne 13. lipnja obavlja se u svetištu sv. Antuna na sv. Duhu Antonuvsko proštenje.

Sv. Misa služit će se toga dana od 5 sati dojne svakog sata. U 10 sati pontifikalna (biskupska) sv. Misa s propovijedom, prije koje će se obaviti blagoslov novopostavljenih orgulja. Cijelo prije podne prigoda za sv. Isposljed i Prijest. — Postige podne u 6 sati blagoslov lilijske i djece, propovijed, sv. Misa i blagoslov s Presvetim.

Pozivamo vjernike da događaju hođačtu u svetištu sv. Antuna, te velikom sveču i čudotvoru preporučimo duhovne i tjelesne potrebe.

Jz kataličkog svijeta

SAMOSTANSKI ŽIVOT SV. MALE TEREZIJE.

Poznati pisac Van der Meerchs je napisao knjigu o samostanskom životu sv. Terezije od Djeteta Isusa, u kojoj je opisao sve tečkoće, koje je ova velika svetica velikim mlijmom potpunim predanjem u Božju volju snosila. Upravo ovaj sakriveni samostanski život, pun svagdašnjih malenih žrtvica, napravio je iz priproste sestre veliku svetučinu i na taj način je nama dan primjer, kako se do velikog stupnja kršćanskog savršenstva može popeti svaki kršćanin, koji nastoji i puno streljenja i puno ljubavi vrati u tančine dužnosti svoga zvanja.

KATOLIČKA CRKVA U MADZARSKOJ. Madzari su u većini katolički narod. Katolici u Madzarskoj imaju 7,017.550. Katoličkih svećenika ima 3,997 tako da na svakih 1780 vjernika dolazi jedan svećenik.

POSLANICA PARISKOG KARDINALA. Pariski nadbiskup-kardinal izdao je lani korizmeni poslanicu, koja se još i danas komentira u francuskoj katoličkoj štampi. Radi njezinu važnosti, neki je nazivaju najvećim crkvenim spisom iz enciklike "Quadragesimo anno" na polju kršćanske socijalne obnovе. Pariski kardinal u ovoj poslanici kaže, da se Crkva danas nalazi na svibonosnoj prekretnici. Katolici, a posebno svećenici, moraju ozbiljno shvatiti danasni položaj i u sebi i drugima izgraditi duh prvokršćanskog apostolata, koji će počivati na isto duhovnim temeljima. Ako želimo procvat kršćanskog života među narodima, onda moramo u sebi izbjegi duh i život prvih kršćana. Međutim, glavni temelj procvata i snage Crkve svakako je osobna svetost apostola i njihova ljubav i revnost za Božju stvar.

ZANIMLJIVI POKRET MEDU NJE-MACKIM KATOLICIMA. Još prije rata se je počelo raspravljati medu njemackim katolicima o mogućnosti stalnog postojanja subdakona i kanonika, koji bi živili kao laici, te bi se mogli ženiti. Glavna i mi dužnost bila voditi katoličku štampu, a mogli bi djeliti i neke sakramente. Ova je rasprava poslijeratno ponovo uživala.

ZANIMLJIVA STATISTIKA. Prema jednoj privatnoj statistici, koja se temelji na podacima od prije rata, u pojedinim zemljama na jednog svećenika otpada ovakvo vjernika: Belgija 320, Engleska 400, Holandija 500, Španjolska 375, Italija 650, Francuska 1000, Portugal 1140, Hrvatska 1500, Čehoslovačka 1600, Poljska 2000, Brazilija 7500. Uslijed ratnih dogodjaja svakako se je počeo pogorsao.

RENOVIRANJE KÖLNKESE KATEDRALE. Tokom prošloga rata glasovita katedrala u Kölnu teško je stradalila uslijed bombardiranja. Sada se radi na njenoj obnovi. Tokom ovih radova došlo je da vrlo zanimljivu pronalažnaku iz Srednjega vijeka, pa čak i iz rimskih vremena. Arheolozi sada pročuvaju te vrlo zanimljive pronalaške.

KATOLICI U SKOTSKOJ. Prema najnovijoj statistici katolici u Škotskoj broje 750.000 duša, od 4,842.600 stanovništva. Katolici su pretežno najbrojniji u industrijskim središtima. U glavnom gradu Škotske Glasgow katolika imade 250.000 od 1 milijuna stanovnika. Budući da je protestantsko stanovništvo zbog demataliteta (padanja porodaca) u lagom nazadovanju, katolici su u zadnjih pedeset godina smanjili lagano porast.

KATOLIČKI INSTITUT u Parizu pod predsjedanjem Mgr. Blancheta (Blanchet) organizirao je Tjedan katoličkih intelektualaca. Predmet je sastanka bio: "Katolički intelektualci u Kristova karizmu. Na sastanku su došli do izražaja različite struje francuskih katolika, no svu su se složili u tome da se samo karitativnim djelima ne može postići socijalna pravda.

23-GODIŠNJIĆA svog izlaženja proslavio je u Rimu časopis "Angelicum". Casopis izdavači ovi dominkanci i slovenski papinski svećušili u Rimu.

U NANTESU (Francuska) zavrišio se treći kongres francuskih katoličkih farmaceuta.

SV. POTVRDA U ZAGREBACKOJ KATEDRALI. Na Duhovu i Duhovskoj

ponedjeljak, dne 16. i 17. svibnja ove godine primo je sv. Potvrdu 7,481 vjernik u zagrebačkoj katedrali. Sv. Potvrdu su dijelila preuz. gg. dr. Ujević Josip, nadbiskup beogradski, fra Ivan Rodić, nadbiskup u m., dr. Franjo Salis i dr. Josip Lah, pomoćni biskup zagrebački. Vjernici su se vladali kod obreda veoma čedno i pobožno. Prvi dan Duhova je bila sv. Potvrda za grad Zagreb, a drugi dan za stanovnike izvan Zagreba.

IRSKI KOLEGIJ (ZAVOD) U RIMU za odgajanje svećenika, osnovan 1828., obnovljen je od Leona XII. g. 1862., dobio je odlukom Sv. Kongregacije za sjemeništva i svećušili pravo na naslov "Papinski".

ŠUNTES DOCEPET ("Idite i naučavajte") zoje se novi znanstveni časopis, što ga izdaju profesori papinskog svećušili Propagande (za širenje vjere) s raspravama i drugim prinosima na latinskom, engleskom, francuskom, talijanskom, njemačkom i španjolskom jeziku.

ZA MIH JEDNU NARODIMA služi se po nakanji Sv. Oca dnevnje novine. Misija na oltaru sv. Josipa u crkvi sv. Petra u Rimu. Prvu je Misu po nakanji služio kardinal Tedeschini, nadžupnik sv. Petra.

1699 POLJSKIH KATOLIČKIH SVE-CENIKA nije se tokom rata u koncentracijskom logoru u Dachauu, od kojih se spasilo oko 700.

OKO 200.000 VJERNIKA posjećuje nedjeljni crkve u Münchenu. Tako je ustanovljeno točnim brojenjem posjetilaca po svim crkvama.

DR. RAKL, BISKUP U EICHSTÄTT-TU, poznat po svom hrabrom držanju za vrijeme nacionalsocijalističke vladavine, umro je u 64. godini života.

ŠKOLSKA BRAĆA u redovničkom području "Palestine-Libanon" poštoje već 60 godina i imaju velike uspjehe. Izdržavaju 9 zavoda, 5 besplatnih škola, odjekljalište za svoju redovnicu omiljenu u Bett-Mery na Libanonu. Osoblje ovih škola je u tome da ih poštaju ne samo katolici nego i muslimani i židovi. Mnogi učenici prelaze na katoličku vjeru. U ovim se zavodima pripravljaju omiljena Istoka na crkvene ispitne iz evropskih jezika i onda odlaze na evropsku svećušili. Kad završe školu mnogi zauzimaju važne službe po uređima.

PONOVITA NOVOG BISKUPA. Kao i 1. maja tako je isto i 2. maja grad Olomouc u Moravskoj bio svećano iskršten. Bilo je to zbog posvete novog nadbiskupa olomoučkog o. Josipa Matocha. Svećenosti je prisustvovao vladar, Španjolski nadbiskup Beran, mnogi biskupi i vjernici iz cijele zemlje. Tako i u tisuće ljudi bilo je obučeno u narodne nošnje. Sv. misi mogli stati u crkvi, pa se stoga sv. misa služila isto tako na trgu pred katedralom. Iz obreda, ravnji je nadbiskup blagoslovio svoje vjernike i sa: "Do vidjenja, brzo ću opti u vam" svršila se ova velika svečanost.

PONIZNOST JE SNAGA OD BOGA. Sv. Ivan Vianney bio je toliko malo narođen da je redovito propadao na ispitima. No kada svećenik se svojom je poniznošću stekao toliko božanske mudrosti, da je tisamačima ljudi davao dobre savjete, utjehu i okrepak.

POZITIVNOST JE SNAGA OD BOGA. Sv. Ivan Vianney bio je toliko malo narođen da je redovito propadao na ispitima. No kada svećenik se svojom je poniznošću stekao toliko božanske mudrosti, da je tisamačima ljudi davao dobre savjete, utjehu i okrepak.

PAPIN DAN svećano je proslavljen u Madzarskoj. Na proslavi prisutstvivali su predstavnici madzarske vladavine.

VISE OD 500 OSOBA krenulo je prošle godine iz Irskog u misiju. Od tog broja 239 osoba su svećeni-misionari.

VJERA I NAPUCIJANJE. Poznato je da zemlje zapadne Europe polagano izmijenju radi protuprotodinog i prolukršćanskog cuvanja od djece. Po računima će stručnjaka za nekoliko desetljeća Engleska spasti od 40 na 30 milijuna, a Francuska od 41 na 36 milijuna stanovnika. Po računima istih stručnjaka Hollandija će u isto vrijeme porasti od 8 na 10 milijuna stanovnika. Dakle toliko razlike među zemljama, čiji stanovništvo žive u jednakim kulturnim, ekonomskim, socijalnim i političkim prilikama? Odgovor na razlazno u činjenici, da su u Holandiji u porastu samo katolici, dok protestanti opadaju. Holandski katolici su poznati po svome uzornom i čistom životu, i nema obitelji, koja bar među svojom ne bi imala nekog svećenika ili redovnika. Gdje živi živi uzornim vjerskim životom i gdje ima mnogo dobrih svećenika, tamo se narod pomlađuje i obnavlja.

Noćna zaštitnica

Uzdrmaće se prjestolja, propadoće kraljevi i carevi, raskomadeće se moćna carstva, strati se sve, što je bilo trulo i staro, nestade zgrade staroga svijeta. A iz ruševina, iz vatre i dima, iz krvu, mrtvaca rada se novi dan, novo svijet. Sva zemlja mu se divi i raduje, sva zemlja ga pozdravlja.

All krasno rumenilo njegove zore još krajtu crni oblac, svjetlost njegova rođa novi svjet još spava. Slobodnu zemlju treba izgraditi, duhovno izgraditi.

— Na rad. Na rad, — dovukaju nam glas svemoćne Zene, sveopeće Majke.

— A tko će na ovakav rad? Zar ljudi plitkog uma, ledjenog srca? Zar oni sto gnudić moćvarama, robovi svojih strasti?

— Ne! — Za ovaj rad se traže junaci, divovi, za ovaj se traže novi narata!

On traži: zdravog uma, žarkih srđa, vedrih, veselih i smionih duša

On traži: ljudi odlične i jake poput lutog lava,

ljudi blage poput milog Jagajanca.

Samo takovi su kadri uzdići naš dom i prepordobiti svijet. — Samo takovi su kadri uzdići i novo svijet.

Ali tu se traži putokaz, moćni i snažni glas.

I gle:

I uslijet će nam novi dan. Zena sunčem obasjana, rod nogama njenim mjesec sjaj, a na glavi kruna od dvačet zvijezda

žarkih — moćni, premoćni voda, Vladarica naša — kraljica bijelih lilijsana stupa našom dragom zemljom. Za njom ponosno koracaju duge povorke odisuci lilijanom,

ili ljubicom, ili majnjenom dušicom.

Lilijan-barjak visoko uzduži, i upri oči u svoj uzor i u svoga predvodnika,

protiv svega zla, protiv paklenoga zmaja.

Ova mlada vojska će svom uzvišenjem radom uskladiti našu zemlju,

u kojoj će zasjati novi dan, novo svijetlo,

a to je sam njihov voda, prečista Djevica, najmoćnija Kraljica!

O vodimo k njima! Budimo i mi četom u vojsci moćne vladavice, naše dobre Kraljice — prečiste Bjevice Marije!

PAPIN DAN svećano je proslavljen u Madzarskoj. Na proslavi prisutstvivali su predstavnici madzarske vladavine.

VISE OD 500 OSOBA krenulo je prošle godine u misiju. Od tog broja 239 osoba su svećeni-misionari.

VJERA I NAPUCIJANJE. Poznato je da zemlje zapadne Europe polagano izmijenju radi protuprotodinog i prolukršćanskog cuvanja od djece. Po računima će stručnjaka za nekoliko desetljeća

Engleska spasti od 40 na 30 milijuna, a Francuska od 41 na 36 milijuna stanovnika.

Po računima istih stručnjaka Hollandija će u isto vrijeme porasti od 8 na 10 milijuna stanovnika. Dakle toliko razlike među zemljama, čiji stanovništvo žive u jednakim kulturnim, ekonomskim, socijalnim i političkim prilikama? Odgovor na razlazno u činjenici, da su u Holandiji u porastu samo katolici, dok protestanti opadaju. Holandski katolici su poznati po svome uzornome životu, i nema obitelji, koja bar među svojom ne bi imala nekog svećenika ili redovnika. Gdje živi živi uzornim vjerskim životom i gdje ima mnogo dobrih svećenika, tamo se narod pomlađuje i obnavlja.